

Sygn. akt I C 136/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 października 2013 r.

Sąd Rejonowy w Zgorzelcu Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący - SSR Dorota Florowska

Protokolant - Sylwia Dubowik

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2013 r. w Zgorzelcu

na rozprawie

sprawy z powództwa B. L.

przeciwko (...) S.A. w W.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powódki B. L. kwotę 4.085,20 zł (cztery tysiące osiemdziesiąt pięć złotych dwadzieścia groszy) z ustawowymi odsetkami:

– od kwoty 3.285,20 zł od dnia 2 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty

– od kwoty 800,- zł od dnia 23 stycznia 2013 r. do dnia zapłaty;

II. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. w W. na rzecz powódki B. L. kwotę 1.722,- zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 600,- zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt IC 136/13

UZASADNIENIE

Powódka, B. L., domagała się zasądzenia na swoją rzecz od strony pozwanej, (...) S.A. w W., kwoty 4.085,20 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot: 3.285,20 zł – od dnia 2 stycznia 2013 r. i 800,- zł – od dnia 23 stycznia 2013 r., oraz kosztami procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego żądania wyjaśniła, że w wyniku kolizji drogowej, której sprawcą była osoba objęta ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej w (...) S.A. w W. – uszkodzony został należący do niej samochód V. (...), nr rej. (...). Podała, że tytułem odszkodowania strona pozwana wypłaciła jej kwotę 1.779,05 zł, zaniżając przy wyliczeniu wartości szkody stawkę roboczogodziny, obniżając wartość nieoryginalnych części zamiennych o 45 % i zaniżając wartość materiałów lakierniczych o 34%. Podniosła, że ze sporządzonej na jej koszt ekspertyzy, za wykonanie której zapłaciła 800,- zł, wynikało, że koszty naprawy samochodu zamykałyby się sumą 5.064,25 zł. Wskazała, że żądana przez nią należność stanowi różnicę pomiędzy wysokością kosztów naprawy określonych w uzyskanej przez niego ekspertyzie (5.064,25 zł) a wysokością wypłaconego odszkodowania (1.779,05 zł), uzupełnioną o cenę ekspertyzy (800,- zł).

Strona pozwana, (...) S.A. w W., wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu. Nie kwestionując swojej odpowiedzialności co do zasady, zarzuciła, że wypłacono już powódce należne jej

odszkodowanie. Podkreśliła, iż przywrócenie przedmiotowego pojazdu do stanu sprzed szkody możliwe jest także przy użyciu zamienników.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 grudnia 2012 r. w wyniku kolizji drogowej został uszkodzony należący do powódki samochód marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Powódka zgłosiła szkodę w (...) S.A. w W..

Wstępnie, w prowadzonym przez stronę pozwaną postępowaniu likwidacyjnym, koszt naprawy pojazdu został oszacowany na kwotę 1.779,05 zł i w takiej wysokości wypłacono powódce odszkodowanie.

(bezsporne)

Nie zgadzając się z taką wyceną powódka uzyskała – wykonaną przez rzeczoznawcę samochodowego, D. Ł. – wycenę, zgodnie z którą koszt naprawy pojazdu wynosił 5.064,25 zł. Za wycenę powódka zapłaciła kwotę 800,- zł. Pismem z dnia 15 stycznia 2013 r. powódka wezwała stronę pozwaną do zapłaty kwoty 4.085,20 zł w nieprzekraczalnym terminie do dnia 22 stycznia 2013 r..

(dowód: wycena z dnia 7 stycznia 2013 r., k. 10 verte-15, rachunek nr (...), k. 15 verte, pismo z dnia 15 stycznia 2013 r., k. 16)

Rzeczywisty koszt naprawy samochodu V. (...), nr rej. (...), związanej z usunięciem skutków kolizji z dnia 2 grudnia 2012 r., przy uwzględnieniu średnich stawek za prace mechaniczno-blaharskie i lakiernicze obowiązujących na rynku lokalnym oraz cen oryginalnych części zamiennych, zamyka się kwotą 5.190,57 zł. Użycie do naprawy pojazdu części nieoryginalnych nie gwarantuje przywrócenia pojazdowi tych samych walorów, a przede wszystkim bezpieczeństwa i komfortu jazdy osób poruszających się pojazdem, co użycie części oryginalnych. Użycie części oryginalnych nie powoduje wzrostu wartości pojazdu.

(dowód: opinia biegłego T. K., k. 103-118)

Sąd zważył, co następuje:

W sprawie poza sporem była kwestia samej odpowiedzialności pozwanego za szkodę (której źródłem była umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych). Została ona potwierdzona przez stronę pozwaną w odpowiedzi na pozew, przez co nie było potrzeby prowadzenia w tym zakresie postępowania dowodowego (art.229 kpc). Przedmiotem sporu był natomiast zakres tej odpowiedzialności.

Szkoda, do usunięcia której (w związku z umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej) zobowiązany jest ubezpieczyciel, podlega naprawieniu według zasad określonych w art. 363 § 2 k.c. i art. 361 § 1 k.c., przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Obowiązek naprawienia szkody aktualizuje się już w momencie jej wyrządzenia i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawiać (vide: uzasadnienie uchwały SN z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, wyrok SN z dnia 16 maja 2002 r., V CKN 1273/00, uzasadnienie uchwały SN z dnia 17 maja 2007 r., III CZP 150/06 i wyrok SA w Poznaniu z dnia 22 lutego 2007 r., I ACa 1179/06).

Odszkodowanie za uszkodzenie pojazdu mechanicznego ustalone na podstawie metody kosztorysowej zawsze oparte jest na symulacji. Weryfikacja jego wysokości następuje w oparciu o wypracowane reguły: ceny części i usług przyjmuje się na poziomie obowiązującym na rynku lokalnym (vide: uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03), z uwzględnieniem kwoty podatku od towarów i usług, jeżeli poszkodowany nie może obniżyć podatku od niego należnego o kwotę podatku naliczonego (vide: uchwała SN z dnia 15 listopada 2001 r., III CZP 68/01, uchwała SN z dnia 17 maja 2007 r., III CZP 150/06 i wyrok SA w Poznaniu z dnia 22 lutego 2007 r., I ACa 1179/06). W rachubę – o ile ich użycie jest niezbędne do naprawienia uszkodzonej rzeczy albo gdy ich zastosowanie nie prowadzi do zwiększania wartości pojazdu w stosunku do jego wartości sprzed powstania szkody – wchodzi części nowe (vide: wyrok SN z

dnia 20 listopada 1970 r., II CR 425/72), a w takim zakresie, w jakim poszkodowany może dokonać wyboru warsztatu naprawczego (w szczególności autoryzowanego) – również części oryginalne, tj. pochodzące od producenta pojazdu (vide: uchwała SN z dnia 13 czerwca 2003 r., III CZP 32/03]).

W sprawie, z opinii biegłego wynikało, że koszt naprawy samochodu należącego do powódki zamknąłby się kwotą 5.190,57 zł. Dla określenia kosztów naprawy biegły przyjął ceny części oryginalnych, uzasadniając to gorszą jakością części „alternatywnych” i wynikającymi stąd problemami przy ich montażu. Zaznaczył przy tym, że jakość tych części przekłada się na obniżenie bezpieczeństwa uczestników ruchu drogowego. Oczywiście jest, że selekcja kosztów naprawy samochodu nie może prowadzić do stworzenia zagrożenia dla zdrowia lub życia ludzkiego i było to wystarczającą przesłanką pominięcia przy określaniu wysokości odszkodowania części nieoryginalnych. Z kolei stawki za naprawę mechaniczno - blacharską i lakierniczą pojazdu zostały przez niego przyjęte na poziomie występującym na rynku lokalnym, przy czym brane pod uwagę były stawki stosowane przez warsztaty dysponujące niezbędnym zapleczem technicznym do prawidłowego wykonania usługi. W ocenie Sądu opinia została sporządzona w sposób w pełni umożliwiający prześledzenie, z punktu widzenia zasad wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania, analizy przez biegłego zagadnienia będącego jej przedmiotem, a żadna ze stron nie zgłosiła wobec niej zastrzeżeń (w określonym przez Sąd terminie).

Należne powódce odszkodowanie (5.190,57 zł) pomniejszone o wypłaconą dotąd kwotę 1.779,05 zł, podlegało uzupełnieniu o wydatek na poczet zleconej przez powódkę prywatnej ekspertyzy, której przedmiotem było oszacowanie wartości szkody (800,- zł). Zlecenie wykonania ekspertyzy i poniesienie związanych z nią wydatków służyło uzyskaniu pełnego odszkodowania – w oparciu nią powódka zredagowała pozew i wystąpiła z dalszymi roszczeniami do sądu (vide: uchwała SN z dnia 18 maja 2004 r., III CZP 24/04). Należna powódce kwota wynosiła 4.211,52 zł, jednakże Sąd był związany żądaniem pozwu.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 kc w zw. z art. 14 ust 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych uznając, że do wypłaty należności w części dotyczącej refundacji kosztów prywatnej ekspertyzy strona pozwana zobowiązana była niezwłocznie po upływie określonego przez powoda – w piśmie z dnia 15 stycznia 2013 r. – terminu (vide: wyrok SN z dnia 6 lipca 1999 r., III CKN 315/98), zaś w części uzupełniającej odszkodowanie po upływie 30-dniowego terminu liczonego od dnia zgłoszenia szkody.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc, albowiem powódka wygrała proces. Na koszty powódki składały się: kwota 205,- zł – tytułem wpisu, kwota 17 zł – tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa, poniesione przez powódkę koszty opinii biegłego (900, zł), kwota 600,- zł – tytułem zastępstwa procesowego.